

[Rytter.]

føre baade Autorisationsprincippet og Kontrolsystemet. Men netop fordi man her kun gør et ringe Indgreb, maa jeg udtrykke min Forbavselse over, at man i Folketinget har ment det nødvendigt at bemyndige Justitsministeren til at gøre Undtagelser. Det synes jeg, saadan som jeg foreløbig ser paa Sagen, ikke, der var nogen Grund til. Ganske vist er jeg klar over, at Undtagelser kun vil blive gjort i faa Tilfælde; men hvorfor i al Verden skal man saa have Andragender ind fra et Par Hundrede Institutioner eller Mænd rundt omkring i Landet? For alle vil jo mene, at netop de har Brug for denne Dispensation. Jeg kan, som sagt, ikke se, der er nogen Grund hertil, men skulde der alligevel være det, vil vi jo kunne faa det oplyst, naar Sagen bliver drøftet i et Udvalg.

At Ministeriet ser saadan paa det, at det er meget lidt, man berøver de private, der driver dette Erhverv, er givet; det kan man se af Lovforslaget, i hvilket det siges, at under en Politisag kan Adgangen til at drive Virksomhed af den nævnte Art frakendes disse Folk. Hvis det var en mere betydende Adgang til Erhverv, man vilde berøve dem, vilde Ministeriet formodentlig være gaaet den Vej, som man ellers altid gaar, at bestemme, at det skal ske under en Statsadvokatsag i den kriminelle Process's Former. Men det har man ikke gjort; man er gaaet en Vej, som er hurtig og efter min Mening ogsaa tilstrækkelig i det foreliggende Tilfælde: at det afgøres ved en Politisag. Derved udtrykker man netop, at det er et meget lille Indgreb i det private Erhvervsliv, der her finder Sted, men naar det er Tilfældet, skulde man ikke synes, det var nødvendigt at have Adgang til Dispensation.

Jeg tror, den højtærede Minister kan regne med, at Lovforslaget vil faa en hurtig og elskværdig Behandling. Saadan stiller vi os i hvert Fald fra mit Partis Side, og jeg formoder, at det ogsaa gælder de øvrige Partier. Men den højtærede Minister vil dog næppe kunne regne med, at Loven kan træde i Kraft allerede den 1. Januar. Det vilde jo sige, at vi skulde være færdige med den i Morgen, og saa hurtigt tror jeg ikke, det gaar. Jeg kan heller ikke se nogen Ulykke i det, for hvis Loven skulde træde i Kraft 1. Januar, vilde Ministeriet jo blive udsat for nogle vanskelige Spørgsmaal. Den 1. Januar skulde saa disse Folks Ret til at reklamere og til at kalde sig det og det opføre, men der staar i Lovforslaget, at de har Lov til at indgive Andragende om at maatte beholde Navnet, og jeg synes, det vilde blive

vanskeligt at straffe disse Folk, hvis de kunde sige: Vi har indgivet Andragende om at faa Ret til at beholde Navnet.

Malchau: Mit Partis Ordfører i denne Sag, det ærede Medlem Hr. Stein, er forhindret i at være til Stede, hvorfor jeg paa hans Vegne skal fremsætte nogle Bemærkninger vedrørende det foreliggende Lovforslag. Der er jo allerede fra anden Side udtalt Ønske om en kort Udvalgsbehandling, og jeg skal derfor ikke komme ind paa Enkeltheder i Lovforslaget, saa meget mere som disse er gennemgaaet af den højtærede Justitsminister og af de ærede Ordførere, der allerede har talt.

Som nævnt blev dette Forslag allerede fremsat i forrige Rigsdagssamling, men naaede ikke at blive færdigbehandlet i det andet høje Ting inden Samlingens Slutning. Jeg kan allerede nu tilsige mit Partis Medvirken til, at Forslaget faar en let Gang gennem dette Ting.

Jeg mener at kunne sige, at Forslaget er fuldt ud berettiget som et Middel til at skabe større Tryghed for det Publikum, der nu engang søger juridisk Bistand eller anden Hjælp hos dem, der omfattes af Lovforslaget. Denne Sag har efter min Mening to Sider, nemlig Hensynet til de Personer og Virksomheder, der udfører de paagældende Forretninger, og Hensynet til dem, der søger disse Virksomheder for at faa deres Interesser varetaget paa den ene eller den anden Maade. Jeg mener ikke, at man bør lægge unødige Hindringer i Vejen for dem, der udfører saadanne juridiske Forretninger, enten det nu er Enkeltpersoner eller Organisationer, naar de gør det paa en forsvarlig og hæderlig Maade, men paa den anden Side gælder det om at beskytte det Publikum, der søger en saadan Bistand. Der er heldigvis mange sunde Foretagender blandt dem, der giver sig af med at være Raadgivere. I øvrigt yder juridisk Uddannelse og Sagførerbestalling jo ikke nogen absolut Garanti for Hæderlighed og moralsk Uangribelighed, det har man desværre set saa mange Eksempler paa; men den Tillid, man alligevel nærer og bør være til Sagførerstanden, undergraves naturligvis ikke af saadanne Tilfælde. Den samme Tillid bør man imidlertid kunne have, og Sikkerhed bør skabes for, at den i størst muligt Omfang er til Stede, naar Talen er om andre Virksomheder, der giver sig af med at bistaa Folk juridisk eller paa anden Maade, som det omhandles i Lovforslaget.

Jeg kan paa mit Partis Vegne tiltræde de Betragtninger, der ligger til Grund for